

Nỗi niềm Việt Nam hóa hổ

Sa Huỳnh

Cọp là linh vật biểu tượng phong thủy cho con giáp năm tới tại Việt Nam cùng nhiều nước Á châu, như Ấn Độ, Bhutan, Campuchia, Đài Loan, Hàn Quốc, Malaysia, Mông Cổ, Singapore, Thái Lan, Triều Tiên, Trung Quốc - Hồng Kông. Con giáp chúa tể sơn lâm, dũng mãnh, oai phong hình như cũng giúp cho người mang mệnh tuổi này có được một tâm thái lẫm liệt, hùng mạnh. Chúa sơn lâm chẳng ngán bất kỳ sinh vật nào, hiên ngang đây đó, không lẫn trốn, ẩn nấp, chỉ ngoại trừ lúc săn mồi, cần giấu mình, gây bất ngờ cho những con mồi trong tầm ngắm.

Cái oai hùng này cũng “báo hại” mạng sống của chúng, bởi cánh đàn ông thường tin rằng “cao hổ cốt” sẽ giúp tăng cường sinh khí, bền bỉ, dẻo dai, nên họ không ngại quảng cả đồng tiền mua hổ cốt về ngâm, nhai, nuốt... Không biết kết quả thật sự ra sao, nhưng trước mắt thấy tội cho mấy chú cọp, vì vậy mà bị chết oan. Chính tôi hồi bé ở vùng miền Trung, quê Quảng Nam, mẹ thấy tôi hay bệnh liên miên, nên tìm đến tận miền ngược, chợ trên triền núi, mua cho tôi một cái vuốt cọp mài nhọn về đeo vào cổ làm bùa. Chẳng biết từ đó tôi có ít bệnh hay không, nhưng chắc chắn mẹ tôi vô cùng an tâm.

Cọp còn được thiên hạ gọi là “Ông Ba mươi”, dựa theo truyền thuyết Phạm Nhĩ là tướng của nhà Trời, bị mắc lỗi làm loạn, nên Ngọc Hoàng đày xuống dương gian, làm thân con cọp. Thế nhưng vẫn tính nào tật ấy, hóa thân của ông tiếp tục đi phá làng phá xóm, gây náo loạn và sợ hãi cho nhân gian. Nhà vua ra lệnh, ai bắt được cọp thì thưởng cho ba mươi lạng vàng.

Cọp cũng được gọi là “con hùm”. Bởi thế ai mượn danh người khác để dọa nạt, thì được coi là kẻ yếu đuối nhưng mượn oai hùm. Người có lòng dạ độc dữ thì gọi là “miệng hùm – nọc rắn”. Khi bước vào chốn nguy hiểm đe dọa đến tính mạng, người ta gọi là vào “hang hùm”. Nhưng “hùm” không phải chỉ để ám chỉ những điều xấu, mà cũng để chỉ tướng mạo anh hùng, như câu thơ trong Truyện Kiều của Nguyễn Du (1766 – 1820) tả Từ Hải:

*“Râu hùm, hàm én, mày ngài
Vai năm tấc rộng, thân mười thước cao”*

hoặc như

*“Trướng hùm mở giữa trung quân
Tử công sánh với phu nhân cùng ngỗ”.*

Và khi “hổ tướng” Từ Hải bị bủa vây, lâm vào kẻ hiểm mà tử trận, thì Nguyễn Du đã viết

*“Đang khi bất ý chẳng ngờ -
Hùm thiêng khi đã sa cơ cũng hèn
Tử sinh liêu giữa trận tiền
Dạ dày cho biết gan liềm tướng quân”.*

Và vì oai hùng, mạnh mẽ như thế nên ai cũng muốn mạnh như cọp.

Thời gian qua, nước Việt Nam ta cũng mơ biến thành rồng, thành hổ. Phát triển vượt bậc, đặc biệt về kinh tế, để đưa dân tộc đến bến bờ ấm no, hạnh phúc. Và thực tế kể từ khi hai nước cựu thù Mỹ-Việt bắt tay nhau quen quá khứ, cùng nhìn về tương lai. Với sự kiện lịch sử là Mỹ đồng ý bỏ lệnh cấm vận, nước Việt đã từng bước, từ con mèo nhỏ xíu, nay đã thay đổi vóc dáng, dù chưa giống hổ lắm, nhưng cũng đã tiến lên con đường... hoá hổ. Và từ đó, chuyện hóa rồng, để có thể càng bay cao và xa hơn, chắc cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Thế nhưng cũng có những lực cản sự tiến hoá này. Đó là **sự tiến triển không đồng bộ, giữa thể chế chính trị đã lỗi thời, với nền kinh tế tự do và năng động**. Là sự trì trệ trong tư duy của những người mang trách nhiệm, đưa đất nước tiến lên thành “hùm”. **Họ theo không kịp bước đi thời đại**. Phải chăng họ còn đang ngủ quên trong vòng nguyệt quế, hô hào thời đại 4.0, nhưng **cách làm vẫn còn thiếu khoa học, lạc hậu, theo kiểu du kích quân thời chiến tranh**. Một số người tuyên bố nhiều chương trình to lớn, quyết tâm tiến lên dẫn đầu thế giới, gây hào hứng nhất thời trong xã hội, nhưng **kết quả đạt được rất nghèo nàn, chỉ vì quá xa rời thực tế**.

Nhưng dù sao chúng ta cũng công nhận, Việt Nam đã đạt được nhiều thành công ngoạn mục. Từ một nước nghèo thiếu ăn, đã vươn lên trong vòng 30 năm, thành một nước có thu nhập đang ở mức trung bình thấp. Tạo ra được một lớp trung lưu đáng kể. **Có hơn chục tỉ phú đô la**, có tên trong danh sách những người giàu của thế giới. Đường xá, cầu cống, nhà cửa các thành phố được xây dựng nhiều, hiện đại và đẹp. Kim ngạch xuất khẩu tăng trưởng đáng kể. Vị thế Việt Nam trên trường thế giới được tôn trọng hơn. Việc lệ thuộc vào Trung Quốc cũng đã bớt dần đi, sau khi Việt Nam có những dấu hiệu nghiêng về các nước dân chủ phương Tây, trong chiến lược bảo vệ chủ quyền đất nước, đặc biệt trong vùng biển Đông, nơi Trung Quốc đang đe dọa chiếm phần lớn lãnh hải.

Tuy vậy, nếu suy cho kỹ, thì **đa số lớp người giàu Việt Nam chủ yếu nhờ vào kinh doanh bất động sản**. Mà như thế **chẳng mang đến lợi ích gì cho xã hội**. Vì bất động sản không phải là một sản phẩm có giá trị thặng dư, giúp phát triển đời sống dân chúng. Cụ thể, nếu các nhà tỉ phú lập ra được những nhà máy, nghiên cứu và tự sản xuất ra được các thành phẩm tiện ích cho đời sống người dân. **Không phải chỉ đi làm gia công lắp ráp, hay dựa vào thế vào tiền công nhân rẻ của người lao động Việt Nam**. Đủ sức cạnh tranh bền vững trong nền kinh tế thị trường trong nước và trên thế giới. Thí dụ như máy móc, thuốc men, thực phẩm, hóa học, công nghệ phần mềm, hàng nông nghiệp sạch và cao cấp, công nghệ bảo vệ môi trường... vân... vân... thì cái giàu đó mới thực sự có ý nghĩa cho đất nước và dân tộc. Và nếu các doanh nhân ai cũng làm thế, thì mới giúp Việt Nam nhanh chóng hoá thành con hổ, chứ không thì vẫn là con mèo, loanh quanh trong góc xó các bất động sản, với dinh thự địa ốc, dù tráng lệ đến đâu.

Trong vấn đề phòng chống tham nhũng, thì nhà nước Việt Nam vẫn gặp khó khăn, tựa như “mãnh hổ nan địch quần hồ”. Vì sau 17 năm, **kể từ 2005, khi bắt đầu thi hành luật phòng chống tham nhũng**, dù có đạt được nhiều kết quả tích cực, nhưng “đội quân tham nhũng” càng ngày càng “đông như quân Nguyên”. “Họ tinh vi hơn, mãnh lợi hơn, cấu kết nhuần nhuyễn hơn với các quyền lực đen tối. Đến nỗi Tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng gần đây cũng phải than “vì sao chúng ta chống tham nhũng mạnh mẽ, quyết liệt như thế nhưng những người thực hiện hành vi tham nhũng, tiêu cực không thấy xấu hổ mà vẫn trơ ra đó?”, theo lời ông Nguyễn Thái Học, Phó Trưởng Ban Nội chính Trung ương. Gần đây là vụ thuốc giả từ Bộ Y tế của bà Kim Tiến. Đến vụ nâng khống giá kit xét nghiệm Covid từ Công ty Việt Á của ông Phan Quốc Việt. **Mua thành phẩm rẻ mạt từ Trung Quốc, rồi về cấu kết với nhiều thế lực khác, đề dân ra ngoáy mũi, để bán với giá trên trời**.

Người dân mong muốn được chính quyền xử tội đích đáng các con sâu, thu hồi tiền tham nhũng về ngân khố nhà nước, rồi có chính sách minh bạch trả lại toàn bộ cho người dân. Những ai đã bị ép mua, nếu có bằng chứng sẽ được trả lại. Nếu không làm thế thì tiền thu hồi lại chạy loanh quanh vào túi các con sâu khác. Và cả số tiền tham nhũng được thu hồi từ trước đến nay, đã lên đến mấy chục ngàn tỉ đồng, cũng phải công khai minh bạch bằng cách làm như thế, trả hết về cho bên bị hại, nếu không thì người dân lại có quyền nghi ngờ, ảnh hưởng đến uy tín nhà nước.

Thành công ngoạn mục (?) tiếp theo của Việt Nam trong năm qua, là việc tiêm phòng dịch bệnh Covid-19. Từ một nước có tỉ lệ tiêm chủng thấp đáng lo ngại, đã nhanh chóng vươn lên thành một trong những quốc gia có tỉ lệ tiêm phòng cao của thế giới. Nhưng để có được sự thành công này, nhà nước đến nay thường chỉ phát huy một mặt duy nhất, đó là ca ngợi thành tích của chủ trương “Ngoại giao Vắc-xin” của mình. **Nhà nước không hề nói đến sự giúp đỡ nhiệt tình, đầy ân nghĩa của những quốc gia đã chia sẻ thuốc men, cùng dụng cụ và thiết bị y tế**, trong hoàn cảnh dịch bệnh cùng nguy hiểm như nhau. Rõ ràng là chính quyền của ta còn nợ những đất nước và dân tộc họ, một lời cảm ơn chính thức và chân thành, nhằm tri ân lòng trắc ẩn của họ đối với dân tộc Việt Nam. Bởi “Ngoại giao Vắc-Xin” là một tên gọi mỹ miều, nhưng thực chất là cuộc vận động đi xin từng lọ thuốc về cho người dân, nhưng nếu không có ai sẵn sàng nhường phần cho thì cũng khó khăn. Một lời cảm ơn vẫn tràn đầy ý nghĩa hơn, dù muộn, thay vì tự thỏa mãn với thành tích của mình. Bởi vì trong tương lai, một “tiểu hổ” như Việt Nam, còn cần sự giúp đỡ của cộng đồng thế giới, về nhiều mặt khác nữa.

Kính chúc quý bạn đọc một mùa Tết Nhâm Dần an khang và thịnh vượng.
Sa Huỳnh